

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.I.360/2007/72. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2008. május 6. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az előre kitervelten, aljas célból, különös kegyetlenséggel, több emberen, tizennegyedik életévét be nem töltött személy ellen elkövetett emberölés bűntette miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2007. évi április hó 25. napján kihirdetett 6.B.895/2006/35. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság határozatának a kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

A másodfokú eljárásban 227.327 (Kettőszázhuszonhétezer-háromszázhuszonhét) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság avádlottat előre kitervelten, aljas célból, különös kegyetlenséggel, több emberen, 14. életévét be nem töltött személy ellen elkövetett emberölés bűntette miatt életfogytig tartó fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a fegyházból legkorábban 30 év kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

A vádlott szülői felügyeleti jogát az napján született utónevű gyermeke vonatkozásában megszüntette.

Az eljárás során lefoglalt bűnjeleket elkobozni, kiadni illetve megsemmisíteni rendelte, végül kötelezte a bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott enyhítésért, az első fokú eljárásban kirendelt védője téves jogi minősítés miatt, a büntetés enyhítése céljából jelentett be jogorvoslatot. A másodfokú eljárásban kirendelt védő a különös kegyetlenség, az előre kitervelten elkövetés és az aljas cél, mint minősítő körülmények megállapíthatóságát vitatta.

Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.252/2007/1-I. sz. átiratában kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének teljes körűen nem tett eleget. A részleges szakértői bizonyítás okán mind a személyi, mind a történeti tényállás hiányos. Nem teljes körű a vádlott aktuális elmeállapotának feltárása sem, továbbá a terhére rótt elkövetési magatartás büntetőjogi minősítése, és a bűnösségi körülmények értékelése körében ugyancsak bizonyítási hiányosság állapítható meg.

A fellebbviteli főügyészség a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontjában megnyilvánuló megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételét indítványozta, így a vádlott aktuális - elkövetéskori - „állapotképe” feltárását elmeorvos és pszichológus szakértők közreműködésével, orvosszakértői bizonyítás továbbfejlesztésével annak megválaszolását, hogy a sértettek szükségszerűen mely sérülés előidézését követően veszítették el eszméletüket, aktuális képességüket a fájdalomérzetre, és a vádlott suicid kísérlete során keletkezett sérülések pontos véleményezését.

Indítványozta továbbá gyk. megölését célzó előkészületi cselekménnyel kapcsolatban is a tényállás kiegészítését, a döntően saját elhatározás, mint esetleges önkéntes elállás indítékának és tartalmának feltárását, arra figyelemmel, hogy e bűntett tárgyában az elsőfokú bíróság nem foglalt állást. Végül a banki tartozások összegének pontosítását.

A vádlott 2007. október 30. napján kelt és az ítéletáblához 2007. november 8. napján érkezett 18 oldalban összefoglalt ún. beismerő vallomást juttatott el, mely lényegét tekintve azt tartalmazta, hogy az ölési cselekményt nem ő, hanem három - általa ismeretlen - férfi követte el, akik közül kettő „furán” beszélt magyarul, az egyiket ...-nak szólították. Őt korábban zsarolták, fenyegették és kényszerítették a búcsúlevél megírására, fizikailag is bántalmazták és végig kellett néznie a két kisebb gyermekének megölését. Beadványában egy utónevű férfit és haverjait említi, akik korábban anyagilag zsarolták és fenyegették. Végül az ún. beismerő vallomásának megírásának időpontját azzal indokolta, hogy félt az igazi tettesektől, attól, hogy a „kintieken, azok, akik még megmaradtak nekem” bántódásuk esik, s utal arra is, hogy eszméletvesztései vannak epilepsziára utaló jelekkel.

Az ítéletábla a védelmi fellebbezések folytán a megyei bíróság ítéletét teljes terjedelemben a meghozatalát megelőző eljárással együtt felülbírálatának körébe vonta a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján.

Az ítéletábla az ügyészi átirat, a vádlott által tett érdemi nyilatkozat alapján az ügyet a Be. 363.§-a szerinti tárgyaláson bírálta felül és bizonyítás felvételét rendelte el. Az ítéletábla álláspontja szerint a másodfokú eljárásban a bizonyítás felvétele szükséges volt egyrészt a tényállással kapcsolatos, a fellebbviteli főügyészség által érintett kérdések vizsgálata kapcsán, illetőleg nyilvánvalóan szükségesnek mutatkozott a vádlottnak az elsőfokú eljáráshoz képest ellentétes - beismerő vallomásnak tekintett - nyilatkozatának érdemi vizsgálata miatt is, valamint tisztázandó kérdésként merült fel, hogy a vádlottat a

fogvatartás ideje alatt az IMEI-ben kezelésben részesítették-e, figyelemmel az általa jelzett epilepsziás rohamokra.

E körben megjegyzi az ítéletábra, hogy ez utóbbi adott esetben büntethetőségi akadályként is felmerülhetett volna. A vádlott előbbi védekezése ugyanis azt eredményezhette volna, hogy olyan jellegű kényszer vagy fenyegetés hatása alatt követte el a bűncselekményt, amelyet a hatályos Btk. büntethetőségi akadálynak tekint.

Az ítéletábra az említettek tisztázása érdekében a Be. 353.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás során beszerezte a vádlottnak a vádbeli napra vonatkozó, mobiltelefonjával kapcsolatos híváslistákat, beszerezte mindazon beszélgetésekkel kapcsolatos paramétereket, amelyeket ő indított, illetve az ő mobiltelefonjára érkeztek. A vádlott elmeállapotának teljes körű feltárása érdekében újabb elme-orvosszakértői vélemény beszerzésére került sor és nem volt mellőzhető az igazságügyi orvosszakértők illetve a pszichológus szakértő tárgyaláson történő meghallgatása sem, valamint a vádlott volt házastársának tanúkénti kihallgatása sem.

A lefolytatott bizonyítás eredményeképpen az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállást a vádlott pszichés és elmebeli státuszával szükséges kiegészíteni az alábbiak szerint: A vádlott aktuális elkövetési állapotképe a 2007. november 29. és 30. napján az iratok alapján készült pszichológiai és elme-orvosszakértői vélemény alapján személyiségzavarként értékelhető, amely egyrészt antiszociális személyiségzavarból és hisztorikus személyiségzavarból tevődik össze.

Az antiszociális személyiségzavar tünetei a következőkben összegezhetők: Hűvös közömbösség mások érzelmeivel szemben. Tartós és kifejezetten felelőtlen magatartás a társadalmi kötelezettségek figyelmen kívül hagyása. A meglévő kapcsolat fenntartási képtelensége, míg a kapcsolatok kialakításában semmiféle nehézség nem mutatkozik. Nagyon alacsony frusztrációs tolerancia, az agresszió igen könnyen megnyilvánul, így az erőszak is. Képtelen büntudat érzésére, nem tanul a tapasztalataiból, különösen a büntetéseiből.

A hisztorikus személyiségzavart dramatikus viselkedés, teátralitás, az érzelmek eltúlzott, sarkított kifejezése, felszínes, labilis érzelmi élet, az izgalmak, elismerés, a figyelem állandó keresése, túlzottan a helyzethez nem illő, kihívó viselkedés jellemzi, valamint túlzott foglalatosság a testi szépségével.

E kevert személyiségzavarhoz társuló tünetek még az egocentrizmus, mohóság, mások figyelmen kívül hagyása, sértődékenység, az elismerés folyamatos keresése, szükségleteinek elérése érdekében kifejtett folyamatos manipulatív magatartás.

A vádlott személyiségzavara éppen a személyiségzavar fenti jellemzői miatt kapcsolatban van az ölési szándékának, célzatának kialakulásával és kivitelezésével, valamint öngyilkossági kísérletével, azonban sem a cselekmény, sem pedig a vizsgálat idején nem érte el a kóros elmeállapot szintjét, ezért korlátozó tényezőként semmiképpen nem értékelhető.

Adósságaihoz való viszonyulása sem rendelkezik paranoid, túlértékelt, üldözéses téveszmés jellemzőkkel.

Az objektív orvosi adatok alapján nem szenved epilepsziás jellegű megbetegedésben sem.

A 2008. április 7. napján a vádlott személyes vizsgálatával készített elme-orvosszakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ekként pontosítandó: önismereti igénye nincs, élményei a valóság igen szűk körére terjednek ki. Lelkileg sivár, formális, kötődései alacsony hőfokúak, örömforrásainak köre beszűkült. A valósághoz való viszonyulását elnagyoló differenciálatlan beállítódás jellemzi, a feszültséget gyakran a lényeges elemekről a lényegtelenekre helyezi. Realitásérzéke e tekintetben csökkent. Érzelmi, indulati életében kicsinyesség, irigység, féltékenység, gyűlölet, az ebből fakadó bosszú agresszív jellegű, érzelmileg éretlen, érzelmileg feszültségeit gondolati munkával feldolgozni nem tudja. Agresszióját rosszul kezeli, antiszociális kitörései valószínű frusztrált, így toleranciája alacsony, az indulati fókuszrendszere gyenge és mivel az agressciónak nincs sem szorongásos, sem empátiás ellensúlya, ezért a viselkedését gátlástalanná, amorálissá teszi. A cselekmény motivációjában felhalmozott negatív érzések, gyűlölet, a bosszú, a féltékenység és ezek demonstrálási igénye játszott szerepet. Az említett érzések eredetileg anyósa, férje anyja ellen irányultak, ezeket áttételesen vezette le a gyermekeken. A gyermekek halálával okozott fájdalom egyfajta büntetésnek tekinthető. Cselekménye társadalomra veszélyességének felismerésében és ennek megfelelő magatartásban nem tekinthető korlátozottnak.

Az ítélet 3. oldal utolsó bekezdésében a család, illetve a vádlott tartozásai pontatlanul kerültek rögzítésre. 2006. júniusában a Banknál hitelre fennállóan Ft, míg hitelkártya szerződéssel Ft tartozás, összesen Ft volt kimutatható (nyomozati irat 403. oldala), míg a-nél (nyomozati irat 405. oldal) Ft. Ily módon az összes tartozás Ft volt.

Az ítélet 4. oldalának 4. bekezdésében a vádlott ... utónevű gyermekét szólította fel lefekvésre.

Az elsőfokú bíróság 23.00 óra körüli időpontra teszi a sértettek feltalálását, összefüggésben a vádlott akkori házastársának hazaérkezésével (ítélet 7. oldal 5. bekezdés). Ezzel kapcsolatosan - a híváslisták alapján - lehetőség nyílt az időpont pontosítására, mivel házastársa 23,52 és 23,59 órakor kereste illetve értesítette otthonából a mentőszolgálatot a vádlott mobiltelefonjáról.

Az ítélet 12. oldal 5. bekezdésében házastársa volt, aki a lakásba először érkezett.

A másodfokú eljárásban felvett további bizonyítás a vádlott védekezésének ellenőrzésére irányult.

Eldöntendő kérdés az volt, hogy a vádlottnak a nyomozás során, illetve az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozata a helyes illetve megalapozott, vagy pedig az ítéletátlához benyújtott ún. beismerő vallomása.

Az ítéletátlá beszerezte a vádlott mobiltelefonjával kapcsolatos híváslistát, amelyből kitűnően - szemben a vádlott által tett nyilatkozattal - a vádbeli napon 17,40 órát követően a mobiltelefonján forgalmazás nem volt. Sem hívás nem érkezett, sem pedig a vádlott nem kezdeményezett hívást.

A vádlott a többször módosított másodfokú vallomásában fenti objektív adathoz képest eltérő nyilatkozatot tett. A másodfokú eljárásban két alkalommal is meghallgatott, a vádlott volt házastársának vallomása is alátámasztja a híváslista adatait. Ő volt ugyanis, aki

hazaérkezve és felfedezve a történeteket - mivel saját telefonját nem volt lebeszélhető egység - két alkalommal 23,52-kor és 23,59-kor hívta a vádlott telefonjáról a mentőszolgálatot.

Lényegesnek tartja az ítélet, hogy a híváslista adataiban nem szerepelt olyan akár fogadott, akár kezdeményezett hívás, amely a másodfokú eljárásban ne lett volna beazonosítható, illetve az is megállapítható, hogy a vádlott által hivatkozott utónevű személy a vádbeli időszakban egyetlen mobilszolgáltatónál sem rendelkezett mobiltelefonnal.

Mindezek kétséget kizáróan cáfolták a vádlottnak a másodfokú eljárásban tett nyilatkozatát, amely ellentétes volt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással és a nyomozás teljes bizonyítékrendszerével.

Ezzel szemben azonban objektíven támasztották alá a nyomozás során beszerzett illetve az elsőfokú eljárásban a bizonyítás anyagát.

Mindezek által az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás megalapozottá vált, azt az ítélet, irányadónak tekintette.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a gyk. megölését célzó előkészületi cselekményével a vádlott maradéktalanul kimerítette a Btk. 166.§ (3) bekezdésében meghatározott emberölés büntette előkészületének törvényi tényállását, mely cselekmény valóságos halmazatban áll az emberölés büntetével. Nem vizsgálta azonban az elsőfokú bíróság az önkéntes elállás, mint büntethetőséget megszüntető ok fennállásának lehetőségét.

E körben az elsőfokon eljáró bíróság a vádat kimerítette ugyan, de a büntett tárgyában nem foglalt állást, elmulasztotta minősíteni az előkészületi szakban maradt cselekményt.

A fellebbviteli főügyészség felvetése alapos.

A vádirati (3. oldal közepén) és az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása (7. oldal 3. bekezdés) is tartalmazza, hogy a vádlott egyrészt fáradtsága miatt, másrészt attól tartva, hogy harmadik gyermekét életkora és testi felépítése miatt már nem lesz képes megölni, utónevű gyermekét - aki az események alatt fel sem ébredt - hagyta tovább aludni.

Az említettekkel kapcsolatban az ítélet, az alábbiakat jegyzi meg.

Az elsőfokú bíróság a Be. 2.§ (4) bekezdését, miszerint a bíróság köteles a vádat kimeríteni, nem sértette meg, ugyanakkor a jogi indokolás pontosítandó a következőkkel. Abból, hogy a vádirat az emberölés előkészületének alapjául szolgáló tények mellett azokat a körülményeket is tartalmazta, amelyek a vádlottnak e cselekmény miatti felelősségre vonásának az akadályát képezi, jelen esetben arra kell következtetni, hogy a vádhatóság nem is kívánta vád tárgyává tenni e cselekményt, mert a saját maga által is felismerten büntethetőségi akadály állt fenn. Az előző megállapítás nem változtat azon a körülményen, amelyet a Legfelsőbb Bíróság több Büntető Kollégiumi véleménye is érintett, hogy mit kell a Be. módosított 2.§ (4) bekezdése és (2) bekezdése alapján érteni. A bíróság eljárásának az alapja a Be. 2.§ értelmében a törvényes vád, melynek fogalmát a (2) bekezdés tartalmazza. Akkor törvényes a vád, ha abból megállapítható, hogy pontosan ki ellen és a Btk-ban meghatározott bűncselekmények törvényi tényállási elemeit felismerhető módon

tartalmazó tényállással a vádemelésre jogosult - jelen esetben az ügyész - a bíróság eljárását kezdeményezi. A törvényes vád tartalmi kellékeit a Be. 217.§ (3) bekezdése határozza meg, amelynek c/ pontja szerint a vádiratnak egyebek mellett a vád tárgyává tett cselekménynek a Btk. szerinti minősítését is tartalmaznia kell. A Be. 2.§ (4) bekezdése viszont kimondja, hogy a bíróság nincs kötve a vád tárgyává tett cselekmény Btk. szerinti minősítésére vonatkozó indítványhoz. A jelen esetben az ítélet tábla álláspontja szerint a vádirat kellékei megfelelően rögzítésre kerültek, e vonatkozásban végül is helyes volt a vádhatóságnak az az álláspontja, figyelemmel a BH. 2006/174. sz. eseti döntésére, illetőleg az 5/1999. sz. büntető jogegységi határozatban is foglaltakra, ami szerint nem minősítette önálló emberölés előkészületeként a vádlott cselekményét, bár az ezzel kapcsolatos tartalmi elemeket a (3) bekezdésben ismertetett módon is feltüntette. Az elsőfokú bíróság rendelkezése és annak jogi indokolása az említettekkel mindenképpen kiegészítendő és kiegészítendő a Btk. 18.§ (2) bekezdés a/ pontjában foglalt szabályhoz kapcsolódó bírói gyakorlattal, miszerint az elállás önkéntességének értékelésekor elsősorban nem a tettes érzelmi, indulati és akarati világát, hanem azt az objektív szituációt kell vizsgálni, amelyben a cselekmény végbement. Az adott helyzetben jelentkező valóságos vagy vélt akadályok, a személy elleni támadásnál a sértett erőteljes védekezése, vagy az a lehetősége, hogy az elkövető által is tudottan segítségért kiálthat leleplezésnek és a cselekmény megakadályozásának a tettes részéről felismert közvetlen veszélye olyan körülmények, amelyek az elállás önkéntességét megkérdőjelezhetik. A jelen esetben azonban az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és valamennyi ebben a körben beszerzett bizonyíték alapján megállapítható, hogy a sértett aludt. Olyan helyzetben volt a vádlott, amely alapján ha véghez akarta volna vinni a sértett sérelmére korábban fontolgatott ölési magatartást, semmi nem akadályozta volna e magatartásban. Ebből adódóan a Debreceni Ítélet tábla álláspontja szerint a vádlott vonatkozásában alkalmazandó a 18.§ (2) bekezdés a/ pontjában rögzített rendelkezés értelmében - önkéntes elállás folytán - a Btk. 22.§ i/ pontjában írt büntethetőséget kizáró ok állt fenn.

Az ítélet tábla álláspontja szerint e körben nem szükséges felmentő rendelkezést hozni, tekintettel arra, hogy az ügyész nem is kívánta a fenti cselekményt vád tárgyává tenni, elegendő az ítélet jogi indokolásában reflektálni a felvetett problémára.

Az ítélet tábla e problémakörben osztotta és irányadónak tekintette a Debreceni Ítélet tábla III. büntető tanácsának 2008. január 24. napján kelt Bf. 603/2007/10. számú határozatának e körben kifejtett jogi indokolását. (6-7-8. oldal)

A védelem vitatta az eljárás során beszerzett a vádlott elmebeli állapotára vonatkozó igazságügyi orvosszakértői vélemények helytállóságát.

Az ítélet tábla a védelem által felvetett kérdésekre reagálva több problémakört is vizsgált. Vizsgálta azt a kérdést, hogy a vádlott vonatkozásában a vádlott tudati, elmeállapotával kapcsolatosan beszerzett szakértői vélemények helytállóak-e, van-e a szakértői véleményekben az eljárás során beszerzett bármelyik szakértői véleményben olyan ellentmondás, amely esetlegesen más szakértői vélemény beszerzését, vagy további szakértői vélemény, továbbá orvosi adatok beszerzését indokolná. A Debreceni Ítélet tábla ebben a kérdésben nemlegesen foglalt állást.

A vádlott bűnössége a beszerzett szakértői vélemények alapján kétséget kizáróan megállapítható és az orvosi adatok nem vetik fel a Debreceni Ítélet tábla álláspontja szerint olyan kérdésnek a lehetőségét, amely büntethetőségi akadály fennállására adna okot.

A szakértők egyértelmű nyilatkozatokat tettek függetlenül attól, hogy a vádlott járt-e pszichológushoz, volt-e ilyen jellegű orvosi kezelése, hogy a cselekmény elkövetésekor egészen annak elbírálásáig a vádlott vonatkozásában olyan jellegű kóros személyiségzavar, amely a beszámítási képességét kizárta vagy korlátozta volna, nem állapítható meg. E vonatkozásban a Debreceni Ítéltábla utal arra, hogy ezen adatok nemcsak a szakértői véleményben található leírás, hanem valamennyi orvosi dokumentum ekként foglalt állást és ezt a megoldást támasztja alá. A Debreceni Ítéltábla utal arra is, hogy az ügyben az a lehetőség, miszerint a vádlottat az IMEI-ben kezelték, olyan lehetőség volt, amely csak ambuláner, járóbeteg kezelést írt elő, tehát ténylegesen a vádlott elmeállapotának vizsgálatára az ügyben nem került sor. E vonatkozásban, tehát a járóbeteg kezelésen rögzítetteket, az ezzel kapcsolatos orvosi adatokat a szakértők a szakértői véleményükben feldolgozták, pszichológus szakértő is nyilvánított véleményt ezért a Debreceni Ítéltábla álláspontja szerint aggálymentesen került sor a szakértői vélemények bizonyítás anyagává tételére.

Egyéb körben pedig az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat, személyi bizonyítékokat, és egyéb bizonyítékokat a vádlott büntetőjogi felelősségét illetően aggálymentesen értékelte. A másodfokú eljárásban beszerzett személyi bizonyíték, tanú kihallgatás, szakértők meghallgatása maradéktalanul alátámasztotta az elsőfokú bíróság általi személyi bizonyítékok értékelését. Következésképpen aggálytalan a vádlott bűnössé nyilvánítása.

Helyes a cselekmény jogi minősítése is.

A védelem vitatta a különös kegyetlenség, az aljas cél és az előre kitervelten elkövetés, mint minősítő körülmények megállapíthatóságát.

Az elsőfokú bíróság valamennyi minősítő körülményt körültekintően vizsgált és értékelt. Értékelésének a Legfelsőbb Bíróság 15. sz. Irányelvének iránymutatásával összhangban meggyőző indokát adta, melyet az ítéltábla teljes körűen osztott.

A büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság kimerítően feltárta és részletesen foglalkozott a cselekmény motívumával is.

A fő- és mellékbüntetés neve és mértéke törvényes.

A vádlott alvó, védtelen, saját gyermekei sérelmére követett el erkölcsileg mélyen elítélendő, kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményt. Cselekményéből, mentalitásából arra kell következtetni, hogy személyében olyan magas fokú társadalomra veszélyesség rejlik, hogy a büntetési célok csak a társadalomból való kirekesztéssel hatályosulhatnak.

Ezért az ítéltábla a főbüntetést eltúlzottnak nem tekintette, annak enyhítésére lehetőséget nem látott.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetőségét 30 évben állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 15. oldal 3. bekezdésében utalt a Debreceni Ítéltábla Bf.I.42/2006/7. számú ítéletében megfogalmazott álláspontra, mely szerint az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása a büntetett előéletben megnyilvánuló, kedvezőtlen életvitelű, konok, gátlástalan bűnöző esetében kirívó tárgyi súlyt képviselő bűncselekmény esetén indokolt, és ettől az állásponttól az ügyben eljáró megyei bíróság eltért.

Az ítéletábra fentiekben kifejtett álláspontját fenntartja, de hangsúlyozza, minden esetben a konkrét elkövetési magatartás, konkrét vádlott esetében egyedileg vizsgálándók a különböző szempontok és jelen ügyben az ítéletábra osztotta a megyei bíróság álláspontját, hogy a vádlottal szemben kizárólag életfogytig tartó fegyházbüntetés eredményezheti a büntetési célok hatályosulását.

A megyei bíróság egyéb járulékos rendelkezései is törvényesek. Mindezek alapján az ítéletábra a védelem elsősorban az ítélet hatályon kívül helyezésére, másodlagosan enyhítésre irányuló jogorvoslatát nem találta alaposnak és a megyei bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámításáról a Btk. 99.§ (1) bekezdés, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségéről a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2008. május 6.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Simonné dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 6.B. 895/2006/35. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen határozatával 2008. május 6. napján jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2008. május 6.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke